

PSALM 90 ritmisch

Gij zijt, o *HEER*, van d' *allervroegste* jaren
Voor ons geweest
een *Toevlucht in* gevaren.
Eer *berg en rots* uit *niet geboren* waren,
Eer d' *aarde rustt* op *hare grondpijlen*,
Van *eeuwigheid*, o *God Die eeuwig leeft*,
Zijt Gij de *God, Die eind noch oorsprong*
heeft.

Helaas, het *best van onze beste* dagen
Baart *dikwijls* smart,
geeft *dikwijls stof* tot *klagen*;
Daar *zorg, verdriet en jammerlijke* plagen
Steeds, *beurt om beurt*,
de *matte ziel doorknagen*.
De *levensdraad wordt schielijk* afgesneên;
Wij schenen *sterk, en ach, wij vliegen*
heen.

Laat Uw
genâ ons met haar troost verrijken,
En *laat Uw werk*
aan *Uwe knechten blijken*,
Uw *heerlijkheid*
niet van *hun kind'ren* wijken;
Uw *liefde, Uw macht*
behoed' ons voor bezwijken;
Sterk onze *hand, en zegen* onze vlijt;
Bekroon ons *werk, en nu, en t' allen tijd*'.

Gezang 194

Najaar 1640: Georg Neumark (18 jaar) is samen met enkel vrienden op weg naar Königsbergen bijna 1000 km van het ouderlijk huis verwijderd, om zich in te schrijven aan de universiteit aldaar. Onderweg worden ze echter overvallen en volledig uitgeschud. Met als enige bezit de kleren aan z'n lijf staat hij daar nu: 400 km van huis, 600 km van zijn bestemming. 'Hierdoor werd ik uiteindelijk zo melancholiek, dat ik vaak 's nachts op mijn knieën viel en God onder hete tranen om hulp bad.' De jonge man komt in Hamburg terecht, brengt de winter door in Kiel en dan op een goede dag, in het voorjaar van 1641, keert zijn lot ten goede: 'Dit plotse, als uit de hemel mij toevallende geluk, maakt mij zo blij, dat ik nog op dezelfde dag het lied 'Wer nun den lieben Gott lässt walten' op papier zette.

Gezang 194

1
Wie maar de goede God laat zorgen
en op Hem hoopt in 't bangst gevaar,
is bij Hem veilig en geborgen,
die redt Hij godd'lijk, wonderbaar:
wie op de hoge God vertrouwt,
heeft zeker op geen zand gebouwd.

2
Wat baat ons 't twijfelmoedig vrezen,
't kleinmoedig zuchten, wee en ach?
Vergeefs zou al ons kermen wezen,
al klaagden w' ook de ganse dag.
De last des jammers, die men draagt,
drukt maar te meer, hoe meer men klaagt.

3
Men blijv' eerbiedig God verbeiden,
en zwijg' de Heer ootmoedig stil;
Hij zal ons naar zijn raad geleiden,
't is goed en heilig, wat Hij wil.
Vaak ligt in 't geen ons treuren doet
voor ons de kiem van 't hoogste goed.

4
Treed vrolijk voort op 's Heeren wegen
en neem uw plicht getrouw in acht;
't wordt eind'lijk alles u ten zegen,
wanneer gij biddend daarop wacht.
Wie steeds gelovig op Hem ziet,
begeeft, verlaat Hij eeuwig niet.

Psalm 142 ritmisch

'k Riep tot *den HEER*' met *luider* stem;
Ik *smeekt'* en riep vol *angst tot* Hem;
'k Heb, voor *Zijn aangezicht*, mijn klacht
In *mijn benauwdheid voortgebracht*.

Als mij *geen hulp of uitkomst* bleek,
Wanneer *mijn geest in mij bezweek*,
En *overstelt was* door ellend',
Hebt *Gij, o HEER*', mijn *pad gekend*.

Zij hebben vol *arglistigheid*
Een *strik op mijnen weg gespreid*.
'k Zag uit, in *nood, ter rechterhand*,
Maar *vond noch vriend, noch onderstand*.

'k Wou vluchten, maar kon nergens heen,
Zodat mijn dood voorhanden scheen,
En alle hoop mij gans ontviel,
Daar niemand zorgde voor mijn ziel.

Ik riep tot U, ik zeid': o HEER',
Gij zijt mijn toevlucht, sterkt' en eer;
Gij zijt, zolang ik leef, mijn deel,
Mijn God, Wien ik mij aanbeveel.

Hoor mijn geschrei; 'k ben uitgeteerd,
Door mijn vervolgers overheard;
Ai, help en red mij uit den nood,
Want hunne macht is mij te groot.

Voer mij uit mijn gevangenis,
Tot roem Uws naams, die heerlijk is;
Dat mij 't rechtvaardig volk omring',
En vrolijk van Uw weldaân zing'.

Gezang 173

Alle roem is uitgesloten,
onverdiende zaligheen,
heb ik van mijn God genoten,
'k roem in vrije gunst alleen.
Ja, eer ik nog was geboren,
eer Gods hand, die alles schiep.
Iets uit niets tot aanzijn riep,
heeft Zijn liefde mij verkoren.
God is liefd', o eng'lenstem,
mensentong, verheerlijkt Hem.

Alzo lief had God de wereld,
dat Hij Zijnen eigen Zoon,
voor die afgevallen wereld,
overgaf aan smaad en hoon.
Ja toen wij nog zondaars waren,
schonk d' Ontfermer ons gena,
stierf Zijn Zoon op Golgotha,
stierf voor ons, die zondaars waren.
God is liefd', o eng'lenstem,
mensentong, verheerlijkt Hem.

Gezang 165

1 Ontwaak, gij die slaapt en sta op uit de doên!
En Christus zal over u lichten!
Zoo wekt u, zoo dringt u, als Broeder, Gods Zoon,
Eer Hij u als Rechter komt richten.
Ontwaak en sta op! het gevaar is zoo groot:
Wie kiest, o verdwaasde! voor 't leven den dood?

2 Ontwaak, gij die slaapt in de zonde, met spoed!
De nacht is zoo lang reeds verdwenen;
Het licht der genade, met blijdschap begroet,
Heeft d' aarde reeds eeuwen beschenen;
En groots is uw roeping, en heilig uw taak,
En d' uren zijn weinig: ontwaak dan!
ontwaak!

3 Sta op uit de doden, o zondaar! en leef!
Dat Christus ook over u lichte!
Sta op uit de doden, o zondaar! of beef
Voor God en het jongste gerichte!
Nog wekt u de Heiland, en nog is er raad;
Sta op uit de doden! 't Is spoedig te laat.

4 Welzalig de vrome, die wandelt in 't licht,
Door Christus den doodslaap ontzezen;
Hoe vaak hier de dag voor de duisternis zwicht,
't Zal nimmermeer nacht voor hem wezen.
Ontwaak, gij die slaapt en sta op uit de doên!
Zoo spreekt van den hemel uw Heiland,
Gods Zoon.

Hartelijke dank voor uw komst. De volgende Wzm zal DV op 15-12-2021 plaatsvinden. Thema: advent.
Verzoeken graag naar meesterkees@filternet.nl